



חמיד אמרתי שצריך להיזהר ממנו!

באמת? גם לדינה הוא עשה את זה?

מה? אל תגידי לי שאת עוד לא יודעת!

אל תשאל! **הרכלנית**



מזל שלא החלבש עלי!

הבער **נעלי אביך! (בזעם):**



המרגל **אם כל הפרצופים האלה מסביב יראו אותי - אני הולך קאקטון!**

את התורה כולה על רגל אחת. הנטייה לחיקויים היא בדמו של גוריון. "זה בא מלידה," הוא אומר, "אדם נולד עם היכולת להשתמש בפנים שלו. במשך השנים הוא משר את היכולת." את יכולתו הציג ישראל גוריון בפני צלמת העולם הזה. בעזרת אביורים פשוט סיס: כובע, גלימה ונעל, הציג השחקן גלריה של דמויות מחיי היום-יום. כשישראל גוריון נכנס לטראנס, אפי' לו הצלם האדיש ביותר יוצא מכליו. "צחקתי עד שהמצלמה כמעט נפלה לי," סיפרה הצלמת. אך מה שמצחיק באמת הוא שישראל גוריון הוא שחקן רציני. הוא מתכוון ל- תפקידי השונים בכל הרצינות. ביחוד לעלזים שבהם.

פני שגוריון החליט להיפך לשחקן, הוא הביט בראי. זה היה ב-1957. המראה שנשקף לעיניו מנגד, מצא תן כעיניו. "זהו זה," אמר ישראל והצטרף ל- להקת הפנטומימה של ג'וקי ארקין. מאז עמדו הרבה מים בירקון, וישראל עבר גילגולים רבים. רומיאו ויוליה בקא' מר, הופעות במועדון התיאטרון בתל-אביב, הופעות בהוקי-לארץ, שלישיית גשר הירקון, פונדק הרוחות, ארלנקינן, איך להצליח בעסקים אצל גיורא גודיקשניכ' של, מלכת האמבטיה מעוררת הסערות, החמוריס, ועשיו: הטוב הרע והנערה. להופעותיו הרבות על קרשי הבימה, היה מכנה-משותף: מימקה. "כשאני מרגיש משהו, אני מצייר את הרגש בגוף שלי ובפני," מסביר ישראל



האשה **נכנך אימך! (באדישות):**

הייתי נותנת בטעות!